

Korunk feladványa a klímarejtvény

A SZÉN-DIOXID GLOBÁLIS LÉGKÖRI KONCENTRÁCIÓJA 1750 ÓTA NEM NÖVEKEDETT JELENTŐS MÉRTÉKBEN

Szarka László Csaba, Magyar Nemzet, 2019. augusztus 13.

A növekvő szén-dioxid-kibocsátás erősödő üvegházhatást okoz, aminek globális felmelegedés a következménye állítást bár sokan elfogadják, én dogmának tartom. Ha tömör választ kellene adnom, hogy miért gondolom így, akkor elsősorban azért, mert a klímamodellek előrejelzéseinek a fele sem igaz. Véleményemet egy folyamat felrajzolásával mondom el. A legutóbbi három év néhány eseményét idézem fel, úgy, ahogy átéltem.

2016. április 7-én Mi lenne, ha megállna a klímaváltozás? És ha nem? címmel ülést tartott a Magyar Tudományos Akadémia (MTA) Környezettudományi Elnöki Bizottság Jövőnk a Földön albizottsága. E rendezvény nem klímakutatásról szólt. A provokatív cím ürügyén arra kerestük a választ, hogy a különféle környezeti változások vajon mennyire függnek össze az éghajlatváltozással. A kilenc előadás megannyi szempontra világított rá. Akik az ENSZ Éghajlatváltozási Kormányközi Testületével (IPCC) egyező tudományos meggyőződést képviseltek, azok szerint a kérdésfeltevés értelmetlen, hiszen az éghajlatot a szén-dioxid-kibocsátáson keresztül maga az ember alakítja. Többen azonban más véleményen voltak. E sorok írója például A mai globális környezeti kihívások függetlenek az éghajlatváltozás éppen aktuális tendenciájától címmel tartott előadást.

Három hétre rá következett a MTA közgyűlése. Miniszterelnök úr az itt elhangzott beszédében a klímaváltozást nevezte meg hazánk egyik legnagyobb kihívásaként az MTA elnökével folytatott megelőző megbeszéléseken kialakított közös álláspontjukra hivatkozva. Aztán nem sokkal később, július 23-án Orbán Viktor kijelentette, hogy az amerikai elnökjelöltek közül Donald Trumpot támogatja. Pedig Trumpot a leghevesebben talán éppen az úgynevezett klímavédők támadták.

Trump környezeti kampányában ekkortájt bukkant fel egy magyar szereplő: Markó István, a belgiumi Leuveni Katolikus Egyetem tanára. Markó István társszerzője volt annak a 2016. szeptember 25-ei válaszevélnek, amely egy Donald Trumpot 375 kutató által támadó levélre született. A válaszevél rávilágított a támadók álobjektivitására, politikai elfogultságára. Markó István szűkebb szakterületén, a szerves kémiában nemzetközi elismerést szerzett egyetemi professzor. Klímaügyi publikációi általában franciául jelentek meg. 2016 novemberében beszereztem a 2013-ban kiadott Éghajlat: 15 zavaró igazság (Climate, 15 vérités qui dérangent) című könyvét. Markó István ebben az IPCC-t állítja pellengérré. Tizenöt állítására később tételesen visszatérek, mert ezek gondos áttanulmányozása és megvitatása jelentheti a klímarejtély kulcsát.

2016. november 8-án Donald Trumpot elnökké választották. Tudományellenes, értsd: klímadogma-ellenes lépései miatt 2017. április 22-én világméretű úgynevezett March for Science akciókat szerveztek ellene, Budapesten Séta a tudományért néven. Mindezek ellenére Trump megtette, amit sem liberális, sem konzervatív körökben nem hittek, még Magyarországon sem: 2017. június 1-jén bejelentette az Egyesült

Államok kilépését a párizsi klímaegyezményből. Ez a nap többszörösen is emlékezetes volt nekem: kaptam egy üveg pezsgőt, egy erre kötött fogadás tétjét, és a Magyar Tudományban aznap jelent meg az ülésről leadott cikkgyűjteményünk. Trump nyilvánvalóvá tette, hogy az IPCC-féle klímapolitikát, bármennyi alapja is van, valójában egy nagyon hatékony globalizációs eszközként forgatják. Az érvrendszerben világosan felismerhető volt Markó István hatása. Ekkor vettem fel a belgiumi professzorral a kapcsolatot. A magyarországi meghívásnak sajnos nem tudott eleget tenni, mert 2017. július 31-én váratlanul elhunyt (a Trump-ellenes tiltakozólevél-áradat szerzőinek megkönnyebbülésére).

Közben a Magyar Tudomány-beli írásom kapott hideget-meleget. A Professzorok Batthyány Körében érdemi vita folyt róla. Abban egyetértettünk Náray-Szabó Gáborral, hogy a legnagyobb globális kihívás a fogyasztói szemlélet visszaszorítása lenne. De vajon lehetséges-e a globális fogyasztás hosszú távú csökkentése? Erre bizony senki sem tud válaszolni.

A tovább mérgesedő közéleti viták egyre inkább kitapinthatóvá tették, hogy a patrióták és a globalisták között húzódik a legmélyebb törésvonal. Sir Roger Scruton 2018 óta magyarul is olvasható könyve a környezeti konfliktusok mélyén is ugyanezt a törésvonalat láttatja. A patrióta szemlélet a kézzelfogható környezeti problémák megoldására ösztönöz, a globalista pedig világmegmentő ideológiai elvek mentén igyekszik cselekvésre készíteni. Ma már egy 2016-oshoz hasonló akadémiai vita sajnos menthetetlenül a politikai hovatartozásról szólna.

Az európai parlamenti választási kampány történései és maga az eredmény messzemenően igazolják Scruton és Trump állításait. Sőt, a szén-dioxid-kibocsátás csökkentése lehet, hogy nem egyéb, mint egy egyváltozós világhatalmi célfüggvény. Ráadásul a zöldek totális támadása még csak most van kibontakozóban: az ENSZ-klímacsúcs (2019. szeptember 25.) előtti hétre már kiadták a hangulatkeltő hírek gyártására vonatkozó megrendelést. Greta Thunberg úti célja is éppen a klímacsúcs. Ezért ideje, hogy a konzervatív elit kikerüljön a klímadogma bűvköréből!

Sok jóhiszemű kutatónak meg sem fordul a fejében az IPCC évtizedek óta követett irányvonalának a megkérdőjelezése. Markó István emlékének tartozunk annyival, hogy felidézzük a szervezet természetéről, tudományos jelentéseiről, valamint a jelentések médiapolitikai kezeléséről megfogalmazott tizenöt állítását, miszerint

1. Az IPCC nem tudományos, hanem politikai testület.
2. Az IPCC folyamatosan és mesterien keveri a tudományt és a politikát. A nyilvánosság előtt semlegesnek hirdeti magát, de közben ideológiailag orientált politikai intézkedések elfogadásán munkálkodik.
3. Az IPCC egy speciális érdekekkel rendelkező hatalmas koalíció központi eleme.
4. Az IPCC visszautasítja a tudományos vitát a téziseikkel ellentétes nézeteket valló kutatókkal.
5. Az IPCC alábecsüli, rágalmazza és befolyásolja mindazok véleménynyilvánítási szabadságát, akik vitába szállnak téziseikkel.
6. A szén-dioxid globális légköri koncentrációja 1750 óta nem növekedett jelentős mértékben a fosszilis tüzelőanyagok használatából származó szén-dioxid-kibocsátás miatt.
7. Az elmúlt fél évszázad globális átlaghőmérsékletének emelkedése nem különbözik az elmúlt 1300 évben megfigyelhető emelkedésektől.

8. A fosszilis tüzelőanyagokból eredő szén-dioxid a XX. század közepe óta nem, esetleg csak jelentéktelen mértékben járul hozzá a hőmérséklet emelkedéséhez.
9. Az „ember okozta éghajlatváltozás” elmélete kockázatokat, hipotéziseket és közelítéseket tartalmazó numerikus modelleken, szimulációkon alapul. A modellek segítenek az elemzésben, de semmiképpen sem jelentenek tudományos bizonyítékot.
10. A megfigyelések rámutatnak az éghajlatváltozás egyéb olyan fő tényezőire (napsugárzás, vulkánok, óceáni áramlatok, felhőzet stb.), amelyeket az IPCC nem vagy nem eléggé vesz figyelembe.
11. Az IPCC tézisei nem tudományos konszenzusról szólnak.
12. A sajtó a globális felmelegedés problematikájában kerüli mindazon kritikus szemléletű, objektív és pártatlan elemzéseket, amelyek pedig joggal elvárhatók lennének.
13. Az IPCC jelentései körüli kormányzati kommunikáció tovább növeli az elfogultságot.
14. Az IPCC téziseinek népszerűsége és a megfelelő médiában való megjelenésük következtében a politikai pártok jóváhagyják az IPCC téziseit, és nem kérdőjelezik meg elvi alapon a kibocsátáscsökkentés szükségességét.
15. A gazdasági és pénzügyi köröket, vállalatokat arra kényszerítették, hogy alkalmazkodjanak az éghajlatváltozással kapcsolatos politikákhoz, amelyek pedig súlyosan befolyásolják termelékenységüket és versenyképességüket, miközben egyeseknek sikerült versenytársaik és az adófizetők kárára haszonélvezethez jutni.

*A szerző geofizikus-mérnök,
az MTA rendes tagja*